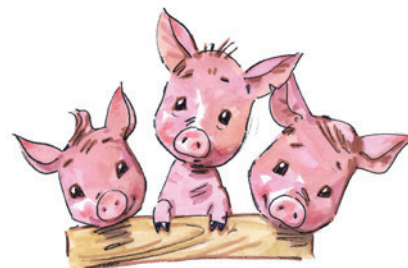

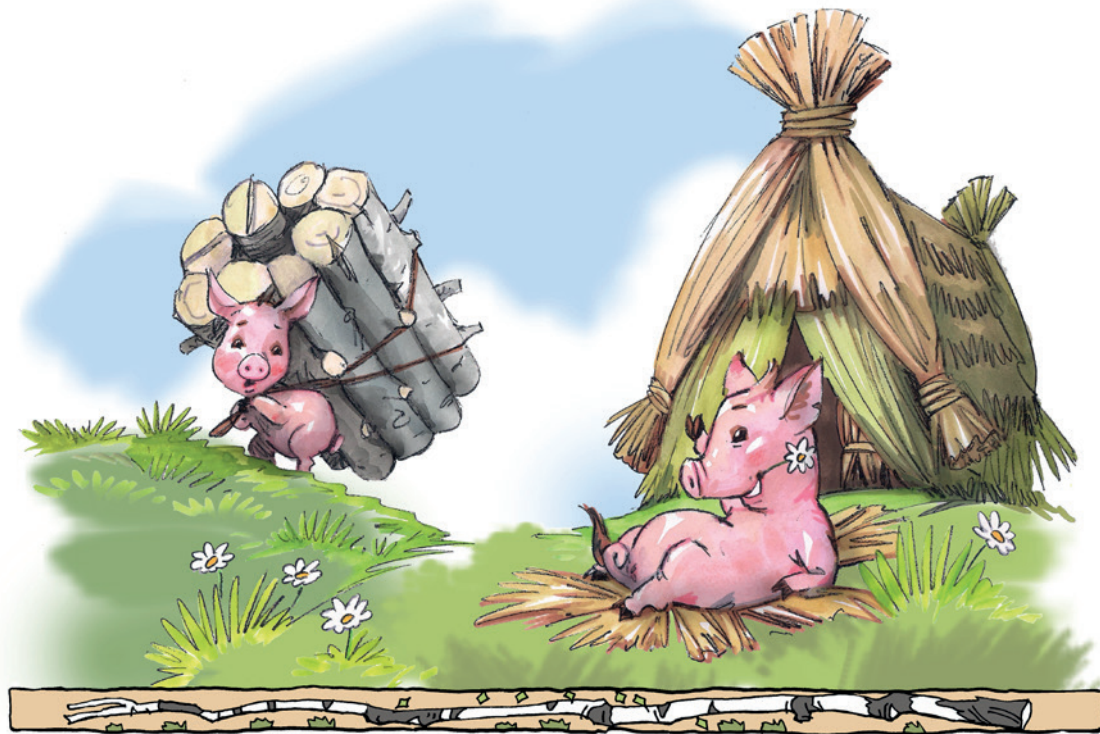
O třech prasátkách

Tři malá prasátka žila vesele se svými rodiči, skotačila, svými rypáčky ryla všude ostošest a neúnavně zkoumala okolní svět. Jak už to tak v životě chodí, dorůstajícím prasátkům začínal být jejich domov těsný a stále víc toužila po tom vypravit se dál a jinam, prostě kamkoliv, kde by si o sobě rozhodovala sama a nemusela poslouchat příkazy a rady rodičů.

„Maminko a tatínku, pusťte nás do světa,“ žadonila stále častěji prasátka. A mamince a tatínkovi nezbylo nic jiného než souhlasit a popřát svým dětem, ať se jim na toulkách světem daří. Mamince sice potají ukápla slzička, ale přesto odhodlaně řekla: „Dobře, prasátka moje, starali jsme se o vás, dokud jste to potřebovala, teď už to zvládnete sama. Tak běžte, pamatujte na slušné vychování a dávejte si dobrý pozor na vlky, ti mají odjakživa na prasátka zálusk.“

Právě začínalo léto a prasátka si plnými doušky užívala nově nabyté svobody, jejich výpravy po okolních lesích a loukách přinášely jedno dobrodružství lepší než druhé a jeden neobvyklý zážitek střídal druhý. Po cestě prasátka potkala mnoho zajímavých zvířat, se všemi se ráda zastavila na kus řeči a všichni je mezi sebou radostně vítali, neboť prasátka vskutku byla zábavnými společníky, a navíc léto je na seznamování se s novými kamarády jak stvořené. Prasátka také se zaujetím sledovala lidské zvyklosti. Jak se začaly krátit dny a rána se stávala čím dál chladnějšími, všimla si prasátka, že jsou jejich noví přátelé stále zaneprázdněnější. Někteří sháněli zásoby na zimu, jiní si stavěli nebo opravovali pelíšky, domečky, doupata. Chlad, mlhy a déšť stále

častěji prasátkům zneřijemňovaly život a prasátka si uvědomila, že jim chybí domov. Tušila, že by se měla pustit do práce jako všichni ostatní a připravit se na nadcházející zimu. Jenže jak na to? Prasátka se mezi sebou radila, jak si obstarat střechu nad hlavou, ale nemohla se shodnout.

„Já si postavím domeček ze slámy,“ rozhodlo se nejlínější prasátko. „Domek bude hotový natotata, a navíc mě bude sláma pěkně zahřívát.“

Ale nikdo s ním nesouhlasil: „Domek ze slámy nic nevydrží a vítr skrz něj bude profukovat, v takovém domečku moc útulno a bezpečno nebude, tam bychom bydlet nechtěli.“ Ale nejlínější prasátko si nedalo říct, sehnalo si slámu a domeček mělo během jednoho dne hotový. A pak si dál hrálo a lelkovalo.

Druhé prasátko, které nebylo tolik lenošné, se rozhodlo pro dřevěný domek. Sice zabere víc času nasbírat dříví a pak z něj stavět, ale zato bude jeho obydlí bezpečnější a také se zde bude víc držet teplo. Prasátko pilně

pracovalo po pět dní, pěkně se u stavění zapotilo, ale nakonec se dmulo pýchou nad svým výtvořem.

Třetímú prasátku se ale příliš nezamlouval ani dřevěný domeček. „Myslím si, že pořádný domeček se dělá jinak. Domeček, který by mě chránil před nepřízní počasí, ale i nepřáteli, je přece potřeba dobře promyslet a napláňovat, musí se mu věňovat víc času a práce, nejde ho udělat jen tak halabala.“ A třetí prasátko se rozmýšlelo, dívalo se po okolí, jak staví ostatní, a nakonec se rozhodlo, že si postaví domeček z cihel. Vědělo, že jeho domek musí být postaven na pevných základech, aby byl odolný vůči větru a dešti, proto neúnavně odkopalo spoustu hlíny. Jeho bratříčkové chodili kolem něj, kroutili hlavami nad tou zbytečnou námahou a zvali ho, ať se připojí k jejich hrám. Ale třetí prasátko se nedalo zlákat a dál nosilo cihly, trámy, střešní tašky, míchalo maltu. Jeho domeček sice rostl pomalu, ale jistě.

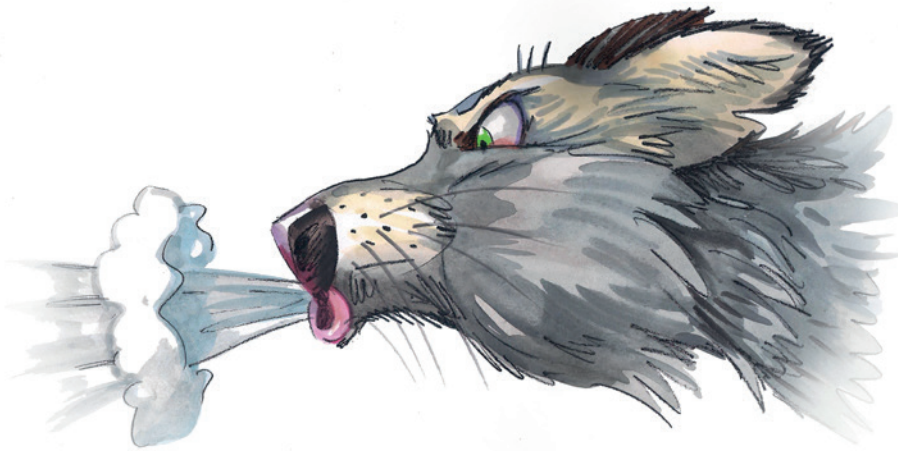
„Ne, ne, bratříčkové, napřed práce, potom zábava. Až dokončím svůj dům, pak si s vámi zase budu hrát, teď mi dejte pokoj.“

Jednoho dne prasátka objevila poblíž svých domečků vlčí stopy. Zarazila se a vzpomínala: Co že to říkala maminka? Před vlkem se mějte na pozoru. Prasátka tedy vzala nohy na ramena a každé pelášilo se ukrýt před vlkem do svého domku.

Vlk mezitím číhal u slaměného domečku a už se mlsně olizoval při představě vypaseného nejlínějšího prasátka. „Pojď ven, prasátko! Potřebuju ti něco říct,“ volal vlk přede dveřmi.

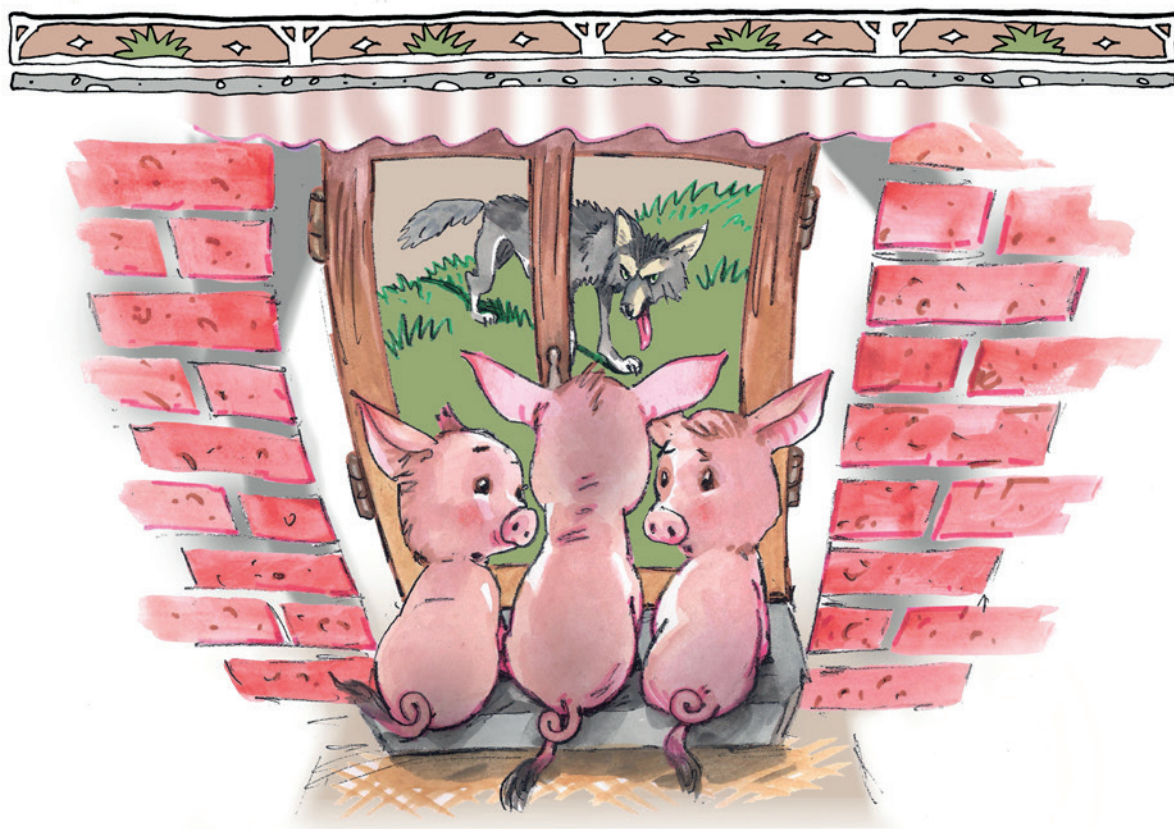
„Ba ne, vlku, není mi dobře, raději zůstanu doma,“ vylouvalo se polekané prasátko.

„Však já se k tobě dostanu raz dva, protože ta tvoje chatrč nic nevydrží,“ pomyslel si vlk, zhluboka se nadechl a zafoukal na chaloupku. A měl pravdu: po prvním vlkově fouknutí se stébla slámy rozletěla do všech stran

a z chaloupky zbyla jen rozčepýřená hromádka slámy. Prasátko na nic nečekalo a pelášilo se schovat ke svému bratříčkovi do dřevěného domku. Než si vlk promnul oči zaslepené prachem a rozkoukal se mezi létajícími stébly, bylo už prasátko v bezpečí. Rozzuřený vlk se hnal k dřevěnému domečku, začal bušit do dveří a volal: „Vylezte ven, prasátka, chci si s vámi promluvit!“ Prasátka se strachy choulila k sobě a radila se, co rychle podniknou. Prostřední prasátko zakvičelo: „Doufám, že můj domek vydrží vlkův nápor. Ale pojd', bratříčku, raději zapřeme dveře, ať je vlk nevyrazí.“ Hladovému vlku už se sbíhaly všechny sliny a vychytrale si říkal, že všechno zlé je pro něco dobré. Jedno prasátko mu sice uteklo, ale teď bude mít prasátka dvě! Když mu prasátka ani tentokrát neotevřela, obhlédl dřevěný domeček ze všech stran a pomyslel si, že dostat se dovnitř pro něj bude hračka. A tak se zase zhluboka nadechl. Když zafoukal poprvé, v chaloupce to pořádně zavržalo, zapraskalo a stěny se povážlivě nahnuly. Prasátka strachem vytřeštila oči a s ještě větším úsilím se opřela do dveří. Ale nic nepomohlo, když vlk zafoukal podruhé, bum bác – chaloupka se rozpadla jako domeček z karet. Vyděšená prasátka uháněla jak o život ke svému bratříčkovi. Třetí prasátko

všechno sledovalo z okna svého cihlového domečku a rychle otevřelo dveře dokořán, aby mohli jeho bratříčci vběhnout do bezpečí. Třetí prasátko za nimi hned zabouchlo dveře a zamklo na dva západy. A právě včas, neboť rozběsněný vlk byl prasátkům v patách. Vzápětí se ozvaly hlasité rány, jak vlk tloukl na dveře. Opět se pokoušel prasátka přesvědčit, aby otevřela dveře, že si s nimi chce jen promluvit, ale tušil, že se mu to nepovede ani do třetice. Obcházel tedy cihlový domeček a dumal, jak se dostat dovnitř ke šťavnatým prasátkům. Obešel domeček zprava – a nedostal žádný nápad; obešel ho zleva – a byl v koncích. Sem se jen tak nedostane, toto je pořádné stavení

s důkladnými základy, tady pravděpodobně foukáním nic nezmuže. Přesto se ale vlk zhluboka nadechl a zkusil: jednou – fííí, podruhé – fúúú, potřetí – fiúfiúfiú. Ale marná snaha, domeček dál stál, jako by se nic nestalo, a prasátka z okna sledovala zbytečné vlkovo dmutí. Už se pomalu začínala radovat, když vtom si všimla, že vlk opřel o stěnu domku žebřík a začíná se škrábat nahoru na střechu. Co zase chystá ten nezvaný návštěvník? Nejmodřejší prasátko ale brzy prokouklo vlkovu léčku: vlk se k nim chce dostat komínem. A opravdu: vlk už strkal čumák do komína a nakukoval dovnitř.

„Co teď uděláme, bráškové?“ drkotalo zuby vystrašené první prasátko.

„Rychle, musíme zapálit oheň!“ volalo třetí prasátko a běželo pro papír, dřevo a zápalky.

Mezitím se vlk rozhodl spustit komínem do kuchyně. Otvor v komíně byl sice příliš úzký, zato vlkův hlad opravdu velký, tak vlk dlouho neváhal a lezl dolů, i když si vůbec nebyl jistý, zda se mu to podaří. Namáhal se a lopotil, napřel všechny síly a v jeho úsilí ho poháněla vidina tří chutných prasátek. A opravdu se mu podařilo slézt až dolů do kuchyně. Ale vlkova námaha nebyla odměněna podle jeho představ. V koutě sice viděl tři vylekaná prasátka, ale současně ucítil nějaký podivný zápach, jako když se něco pálí nebo škvaří, a vmžiku poznal, co že to vlastně hoří a dýmá. Jeho vlastní kožich! Hoří mu

ocas! Jauvajs, achich, to to bolí! A vlk s hořícím chvostem vylétl z kuchyně jak namydlený blesk a venku lítal jak zběsilý, aby se mu podařilo uhasit oheň a ochladit popálenou kůži.

Tři prasátka vesele tancovala kolem stolu a radovala se, jak dala vlkovi za vyučenou. Ten už se nevrátí, příště si na ně nechá zajít chuť!

Ale poučení si z této příhody nevzal jenom vlk, ale také dvě lenivá prasátka. Od strašlivé vlkovy návštěvy první dvě prasátka už totiž nebyla vůbec lenivá. Pochopila, že jejich bratříček se před stavbou rozhodl správně a že byla hloupá, když se mu vysmívala. Už věděla, že je potřeba stavbě obydlí věnovat patřičné úsilí a také si ji pořádně promyslet. Obě prasátka se bez odkladů pustila

do stavby cihlových domečků s důkladnými základy a s hlavami plnými plánů neměla na zábavu a radovánky ani pomyslení.

Když byly oba domečky hotové, přiběhlo třetí prasátko na návštěvu k bratříčkům, pochválilo jim nové příbytky a vesele volalo: „Bráškové, už jsme se všichni dost napracovali. Pojd’te si hrát, teď je ten pravý čas na zábavu!“

Po čase se po okolí zase toulal vlk, a když zpovzdálí sledoval dým stoupající ze tří komínů, vzpomněl si, jak ho prasátka přelstila, a také na strašnou bolest popálené kůže. Zamračil se, smutně zavyl, stáhl ocas mezi nohy, otočil se k domečkům zády a běžel do lesa. A víckrát už tam nepřišel.

